

Nečakaný zvrät

V jedno nádherné sobotňajšie ráno som sa zobudila s úsmevom na tvári, pretože som vedela, že ma čaká deň plný zážitkov.

V priebehu pol hodiny som už stopovala pri dverách a stále hlasnejšie som kričala: „Mamiiii, kedy už pôjdeme?“ O chvíľu som sa konečne dočkala a obe sme vyrazili s úsmevmi na tvári. Cesta do Chorvátskeho Grobu trvala asi hodinu. Vyzdvihli sme sesternicu a pokračovali sme v jazde do Ivanka pri Dunaji. Po príchode na ranč nás z diaľky vítal Leny a kričiaca trénerka Baška: „Ahojte dievčatá, musím ísť do šatne vziať Ponymu kvapky do očí, vy zatiaľ choďte do výbehu po kone!“ Ihneď sme si zobrali vôdzky a išli sme s veľkým nadšením do zablateného výbehu. Zakričala som na koňa, na ktorom jazdím: „Falš, poď, ideme jazdiť!“ Falš okamžite dobehol a cez zablatenú dráhu sme sa dostali opäť do stajne. Tam som ho vyčistila a išla som jazdiť. Všetko prebiehalo tak ako zvyčajne. Po dojazdení som ho odsedlala a išla mu osprchovať nohy. A práve vtedy sa mu podlomili a padol na zem. Ihneď som zakričala o pomoc! Všetci boli v jazdiarni a nik ma nepočul. Bolo to ako naschvál! Bežala som do jazdiarne a so zúfalým hlasom im oznámila túto hroznú správu. Všetci sme bežali do stajne. Veľmi sme sa pokúšali zachrániť ho, no nešlo to. Vzápätí sme zavolali veterinára. Ten nám povedal, že má minimálnu šancu na prežitie. Zrútil sa mi celý svet, ale vo vnútri som cítila dačo zvláštne. Asi hodinu som bola pri ňom, už som ani nedúfala, keď zrazu zaerdžal. Bol to pre mňa ten najkrajší moment. Bolo takmer nemožné, že to prežije, ale on prežil!

Odrazu som všetko videla tak pozitívne. Ale trápilo ma, že nebudem na dôležitých pretekoch. Neskôr som si uvedomila, že nezáleží na pretekoch, hlavne, že je Falš je živý a zdravý. O pár dní som sa dozvedela, že preteky boli preložené kvôli nepriaznivému počasiu a silnému vetru. O dva týždne sme vyhrali 1. miesto...

Natália Hunová, 6.A